

S F A T U L

organul oficios a C. N. R. din Maramurăș

Apare odată pe săptămână. — Abonamentul : pe an 18 cor., pe $\frac{1}{2}$ de an 9 cor., pe $\frac{1}{4}$ de an 5 cor.

Bine ați venit!

Avem nespusă bucurie, nemărginită mângăiere, că din 17 a lunii curente bravii ostași ai României sunt în mijlocul nostru.

Iubirea de neam, nobila însuflețire pentru dreptatea causei — le-au dat îmbold, putere, ca să învingă, să dea la o parte toate piedecile, și după o călătorie grea de tot, după o luptă, a cărei însemnătate munai puțini o știu — să ajungă în centrala Maramurășului.

Cuvineei-se toată recunoștința pentru mărețele fapte săvârșite, și noi știm că pentru jertfele aduse, datorii suntem a le păstra, mici și mari, dragostea toată, ce este în inimele noastre.

Dintre toate plaiurile unde a străbătut oastea română pământul Maramurășului credem noi este pământul fără de ocuparea căruia, visul moștrămoșilor noștri ar fi fost vis neîmplinit.

Istoria Maramurășului din timpurile celea mai vechi străbate adânc în viața neamului românesc.

Voevozii din secolul XII—XIV. erau înrudiți cu voevozii Maramurășului.

Au ținut totdeauna celea mai strinse legături cu pământul acesta, bătut mai târziu de atâta amar.

Inceputurile literaturii române, semnele celea dintâi a limbei vorbite de Români după cum ne învață savantul Jorga își au rădăcina în Maramurășul nostru.

Țara lui Dragoș vodă, înaintea Românilor de pretutindenea a avut un farmec deosebit; din frământările pentru unirea neamului românesc, acest colț de pământ n'a fost uitat niciodată.

Peste acest pământ aleargă râul care e marginea etnicității noastre — Tisa.

Prin urmare când oștirile române, au eliberat Maramurășul, când suntem alăturați corpului viguros, sănătos al României — scrisul, ori cuvântul e slab se exprime tot ce simțim.

Mărire, mărire lui Dumnezeu — pentru că ne-a învrednicita ajiunge aceste zile înălțătoare.

Și am avea multe multe de spus în aceste momente — ajungă însă

Prețul 60 fil.

atâta, că fără iubirea, interesul, bunăvoința fraților de peste Carpați, fără sprijinul bravilor ostași — poate, pe lângă toată strădania și zbulciumul nostru, ne pierdeam fără de urme.

Iată, de ce este mic tributul de recunoștință ce-l putem da și trimite bravilor soldați, ofițerilor, și valorosului comandant.

Bine au venit în mijlocul nostru, și când „Nistrul și Carpații dau mână ca frații” — din vrednicia lor — în bucuria noastră să fie mândrii, că lor sli a dat a săvârși, a împlini mărețul fapt, care ne unește.

Dela Nistru pân'la Tisa.

Dr. Titu Doros.

Un salut

Maramurăș apă vie
 Peste tine acum învie
 Soare mândru a dreptății
 Oara mândră a libertății
 După veacuri de robie
 Ajungem și noi odată
 La o viață desvoltată.
 De multe zile dorim
 Cu frații să ne unim
 Frați să fim într-o unire
 Într'o mare Românie.
 Țara mea română mamă
 Tindeți frăteasca ta mână
 Peste munți, peste câmpie
 Să scăpăm din grea robie
 Din robie de păgân
 Și să strigăm în glas tare
 Vivaț România mare!

Breb 15. I. 1919.

Alexandru Vișovan
 econom.

Românul ține minte.

Ungurii de când cu adunarea dela Alba-lulia nu mai pot de năcaz. Cum, — ni-se adresază acum cu vorbe dulci, — voi cari trăiți de o mie de ani în țara noastră, ați fost tractați ca nește oaspeți, n'ați fost subjuțați de loc — ce drepturi minunate vă asigură articolul de lege XLIV. din 1868, ați fost aici ca în un raiu, cum de ați putut hotării, să vă rupeți de noi, să lăsați fericirea cea mare aici și să vă alăturați la România, unde vă așteaptă o soarte vitregă? Din ce ați fost fericiți în trecut, — acum, că au ajuns ideile democratice învingătoare și am făcut republica poporului, — în viitor veți fi mai fericiți. Vă vom da atâtea drepturi, că nu'ți ști ce să faceți cu ele. Vă vom da pământ, vom porunci, ca în școli să se învețe numai românește, ca la judecătorii să se aducă judecățile românește etc.

Toate's bune și frumoase, năcazul e însă, că puține vor fi drepte, poate chiar nimic nu-î adevărat din cele înșirațe. Aceste le ziceți voi, cari v'ați fost asigurat o viață de „nemes” și trăiați boerește de pe spatele noastre, iar' acum sunteți îngrijorați că e gata cu viața comoadă, va trebui să munciți să vă încordați brațele la muncă ca și noi, Nu vă mai zboară puiu fript în gură, ca până acum.

O mai zic aceasta și cățiva renegați urgișiți de Dzeu și de neamul românesc, cari prin lingușire nu prin muncă voiesc să se ridice.

Ne cunoaștem noi tare bine soarta ce am avut-o în trecut. Când era vorbă de dări în bani și sânge, noi eram cei dintâi dela cari se cereau și le plăteam în măsură mai mare ca celelalte popoare. La Piave și pe câmpiile blastămate ale Galiției, în locurile cele mai primejdioase trupe românești erau silite, ca'n luptă năvalnică să spargă șirurile dusmane, cu toate că acasă nu aveam nici cele mai mici drepturi de cetățan. Scoalele noastre ni-se închideau să rămânem proști și neștiutori de carte, ni-se opreau

și cântecele naționale așa, că azi în ajunul primirei fraților de prește munți, ni-e înima jignită, că nu știm să ne exprimăm în cântec bucuria ce fierbe în peptul nostru, în urma căderii lanțurilor robiei.

Domnii solgăbirăi ne pedepsau nu pentru că greșam ceva împotriva bunei rândueli a satelor noastre, ci pentru că eram Români și nu voiam să vorbim ungurește. La judecătorii de multe ori nu ni-se făcea dreptate fiindcă nu ne puteam înțelege cu domnii juzi, cari nu și-au luat osteneala să ne învețe limba. La oaste eram batjocuriți pentru că eram Români, și eram numiți proști fiindcă le suferiam toate mișeliile. Loc nu ne era ertat să cumpărăm pe banii câștigați cu trudă și sudoare. Temnițele Seghedinului și a Vașului erau pline de cei mai luminați bărbați ai neamului, cari îndrăzniră să-și ridice glasul împotriva nedreptăților ce ni-se făceau zi de zi. Diregătorii erau închise pentru cei din sângele nostru și dacă totuși năcazurile vieții te sileau să primești ceva post, trebuia să te lapezi de ce ai mai scump, *de limba și legea ta.*

Voiati cu ori ce preți să ne faceți unguri. Nu vă gândeați că Dzeu ne-a lăsat să fim Români și că cei cari lucră împotriva lucrurilor dzeesti își vor lua pedeapsa cuvenită.

Bine înțeles, că noi zimbeam la sforțările zădarnice ce le făceați, căci nici închipui nu ne puteam, ca la leagănul copiilor nostri să se poată doini în altă limbă decât românește. Simțemintele de dragoste le-am putea cânta oare dragei noastre seara la poartă în altă limbă? . . . Chiuiturilor ce le strigăm în jocul satului cum le-ar șede oare în vesmântul altei limbi decât cea românească?

Ați cercat văzând, că nici cum nu ne puteți frânge și face Unguri, să introduceți și în biserică limba ungurească ca nici cu Dzeu să nu putem vorbi în limba noastră . . . Dar Doamne! . . . cum ne-am fi putut destăinui

jalea și durerea ce ne păstă sufletelă, decât în limba jeli . . . în limba românească.

Cum vă puteți voi închipui, că neîncrederea față de voi sădită zi de zi veacuri dea rândul să peară acum dintrodată la vorbele voastre adememitoare.

Românul ține minte toate nedreptățile ce i-s'au făcut, nu vă mirați, că nu mai avem încredere în voi. „Lupu își schimbă părul, dar năravul nu.”

Viitorul de aur, ce ni'! promiteți ni'! vom croi noi, pe baza dreptului ce'l are fiecare popor „ca liber să dispună asupra sorții sale.” Nu ne trebuie mila voastră! Avem și noi minte dela Dzeu să ne putem cârmui!

Pentru asupririle îndurate nu ne vom răzbune asuprindu-vă.

Punctul III. 1. din decisiunile aduse în Alba Iulia, garantează deplină libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare.

„Fiecare popor se va instrui, administra și judecă în limba sa proprie prin indivizi din sinul său și fiecare popor va primi drept de reprezentare în corpurile legiuitoare și la guvernarea țării în proporție cu numărul ce'l alcătuesc.

Iată răzbunarea noastră!

Ar fi sub demnitatea noastră a urmașilor mândrilor legionari ai marelui împărat Trăian, de ne-am răzbună în altă formă,

România-Mare o se vă fericească și ocrotească tocmai în măsura aceia, ca și pe noi.

Trăiască România-Mare spre fericirea noastră a tuturor!

(e. — s. —)

Asalt.

După crâncenile lupte . . .
Saltă inimi! — Mii și sute . . .
In triumful strălucit;
Suflete — tresaltă 'n sân!
Sub un ceriu azur senin
Pre pământul amorțit.

Aerul se încălzește —
Pământul se desmorțește!
In ziua de bucurie,
In timpul sărbătorit:
Ce au fost veșted și uscat —
Prin mărăcini, înneacă,
Acum iară reinvie!
Acum iar a înflorit.

Românași ca șoimi în sbor, —
Intrușiți in vesel cor;
Au trecut preste Carpați —
Au venit cu crucea'n frunte!
In salvare să ne-ajute;
Gu dragoste înarmați.
De avantagiul glorios
Si de zelul măiestos
Pătrușiți în inimi și încântați;
Cu iubire — cu frăție!
Spre a noastră bucurie! —
Salvatorii noștri frați.

Din inimi calde, — să saltăm!
Frăția sfântă s'o legăm!
Prin vorbele de mult rostite
„Să învățăm hora frăției,
Pe pământul României,
Sus cu steagul! Inaite! . . .
Al nostru soare, acum răsare!
Aurora cea frumoasă . . .
Revarsă raze călduroasă —
Să strigăm dar: „Sus și tare!“
S'a prăbușit mișelia,
S'a zdrobit pre veci urgia!
Traiască! România mare!

Bine ați venit la noi!
Voi viteji și frați eroi . . .
Noi vă salutăm ferbinte!
Urmașii — „Latinei ginte.“
Și a voastră vitejie —
Pre coloane aurie —
In colori fermecătoare . . .
In inimi va fi pictată!
Icoana cea admirată;
Prin zori . . . și raze de soare,
Va fi a ei încoronare —
Ca se aibă și mai mare!
Și mai falnică splendoare.

Și în piepturi călduroase,
Va fi scrisă și sculptată
In etern — și neuitată:
Mărirea cea glorioasă.

Să trăiască! Să nflorească!
Națiunea românească!
Frângăse pe veci urgia!
Să trăiască România!

A. Mărginean.

Josif Gabor.

Jos cu pălăria Maramureșenilor, când
cetiți acest nume! Numele acesta să vă fie
sfânt din ziua de azi incolo, căci e numele
unui erou, a unui martir național, a unui ostaș
român, mort pentru eliberarea Marmației în
lupta dela Cămară, in 3/17 Ianuarie.

„Vulturul vultur naște“ zise dl Ciosu —
preotul regimentului la înmormântarea eroului,
ca un vultur care își apără cuibul, așa s'o
svărlit sergentul Gabor în marea inamicilor, ca
se ne elibereze scumpa noastră Marmație de
năvălirea dușmanilor.

Cu dor nespus a venit acest erou de
pe apa Moldovei la noi, a venit ca să vadă

locul de unde a plecat Dragoș vodă a venit ca să prăznuiască cu noi împreună sfânta zi a eliberării, a unirei.

Un glonț inamic însă i-a strebătut nobila-i inimă, chiar când a văzut țara făgăduinței, a carei libertate atâta a dorit-o.

Suflet de erou, cui i-a fost puține 17 gloanțe primite în giganticile lupte dela Oituz, chiar aci ai trebuit să mori, unde te așteptam cu brațele deschise, cu un dor nespus de a te cunoaște!

Dar durere, soartea Ta a fost aceasta. Și în contra destinului Tău nu ajută nici lacrimile noastre, nici ale camerazilor și oficerilor Tăi. Ba chiar nici ale muerei Tale, și ale micuțului tău copilaș, cari de geaba asteaptă reîntoarcerea-ți acasă. Dumnezeu însă i-va mângâia.

*

Catafalcul eroului a stat în biserica română din Sighet. Preoții noștri cu preotul ortodox

împreună au celebrat la înmormântare. În biserică au ținut vorbire dl preot Ciosu dela regimentul român No 14 din Roman. La groapă dl dr. V. Kindriș președintele C. N. R. C. și dl căpitan: Luca. — Din biserica română coștiugul, care ascundea corpul eroului, l'a dus soldatii dela regimentul Lui, pe arme. L'a petrecut și l'a plâns oficerii și feciorii regimentului, în frunte cu dl colonel Gheorghiu și toată inteligența română din Sighet și jur ba chiar tot orașul. Văzut-am noi oare pân'acuma, ca colonelul să-și plângă ostașul ca un tată, și să-i dea ultima sărutare ca o mamă? În armata împărătească inimi așa nobile nu era cunoscute!

Osemintele eroului le-au așezat în cimiteriul român din Sighet, pe lângă salve de onor și marș funebral.

Dormi în pace eroule! Numele Tău va fi pomenit și scris cu litere de aur în istoria

D-Sale. Și unde e mare sărăcia, acolo e și multă lăcomie.

Poveste.

A fost odată, ca nici odata, că de n'ar fi, nu s'ar povesti. Pe când lupii dadeau lapte, iar mie-lușei îi hotărau, când câinii îmblau cu colaci în coadă, când porcul avea cuțitul în spinare răurile erau de lapte, iar țărnișii de mămligă, — atunci era un om tare sărac, curau cotrențele de pe el, părul îi ieși din căciulă și deși muncea ziua noaptea — nu putea se aduna două-cu două. Să bătea, se fărma creștinul ca se sature șapte guri, însă nici când nu să plângea. Vecinii povesteau multe, dar câte nu povesteau vecinii! Lumea nu le ia toate în seamă, și cum îl compatimeau ia eșit numele Ion Năcăjitul. Toată lumea credea că Ion Năcăjitul s'a înpietrit la inimă de atâta năcaz, s'a învățat ca măgarul cu tonul, de toate înghițește lniștit, la toate tace și vorbă de ponos nici cu cleștele nu puteai scoate din gura sa.

Numai Dzău drăguțul vedea, ce să petrece în sufletul lui Ion Năcăjitul. Dar mai știa și dumnea-lui Sârsăilă, căci gândurile cele rele sunt tainile

Dar Ion Năcăjitul era de omenie, de bunul altuia nu s'ar fi atins mai bine murea de foame. Alte gânduri, mai mari planuri îl munceau, ardea de dorul ca să afle ceva meșteșug, ca să ajute la deaproapele, dar și el să se aibă cu ceva, Oricât să muncea cu gândurile sale de iarba ferului, care deschide poarta fericirii tot nu dă. „Tot sărac năcăjit — nu mai merge — ce n'aș da ca se fiu bogat!“ zise odată în gândul său Ion Năcăjitul când din greu scotea la deal din pădure o săniuță de lemne „Vrei să fii bogat?“ — îl întreabă cineva din pădure. — „Da, vreau se fiu bogat!“ răspuse hotărât Ion Năcăjitul atât de tare, de se speriese de echoul glasului său. — „Dacă vrei să fii bogat te învăț eu meșteșugul avuției dar ce-mi dai?“ îl întreba de nou glasul din pădure. Ion Năcăjitul lase săniuța și se duce cătră glasul care îl chiamă. Abia dă câți-va pași din cărare, iată pe o cioată vede o ființă cu șlică roșie în cap, cu pipă de spumă cu ciutură lungă între dinți, cu ciucuri și doloman negru tiviti pe margini cu jinoară, cu cizme cu piteni, de nu băga bine de seamă,

neamului. Tu ești și vei fi sfântul nostru, căci al nostru ai fost și până acuma. Strămoșii Tăi de aici au plecat la Moldova, de unde ai venit spre a ne elibera.

În veci te vom pomeni. Dormi în pace!

La Cons. N. R. din Sighet se deschide o colectă pentru sprijinirea văduvei eroului și a copilășului seu remas orfan, care de geaba așteaptă reintoarcerea părintelui seu. Se roagă toți oameni marimonioși de a începe o colectă în favorul eroului mort pentru independența Marmăției. Sumele incassate să-se trimită la adresa Cons. Naț. Român din Sighet. Sumele trimise se vor publica în foaia noastră.

Ioan Bilțin Dancuș.

Se conchiamă:

Adunarea Generală a Reuniunii Învățătorilor Români di Maramurăș pe ziua de 18/31 Ianuarie a. c., cu următorul program :

1. Alegerea comitetului dirigent.
2. Salutarea glorioasei armate române, care a eliberat Marmăția.
3. Pertractarea ținutei politice a învățătorilor români din Maramurăș.
4. Convorbiri asupra chestiei salarizării, pensionarei etc. a învățătorilor.

5. Alegerea unui reprezentant al reuniunii, pentru adunarea generală a învățătorilor români din Transilvania.

6. Reviziunea statutelor organice.

7. Eventuale propuneri.

Adunarea se va ținea în Sighet, la școala română la oarele 10 a. m.

Alexandru Miclea
secretar.

Grigoriu Dunca
vicepreședinte.

că are și cornițe, ar fi jurat că-i doară domnul fibirău. Ion Năcăjitul să cutremură în față cu Sârsăilă „ce mi dai!” începe Ucișălcrucea să-l descoasă pe Ion. Eu te voi învăța meșteșug, de în 2—3 ani ajungi milioner. „Ce-mi dai ha?” — Ion se uită uimit la Sârsăilă, îi tremurau buzele fără să poată eși glas răspicat pe gura sa. „Imi dai sufletul tău? Ha?” — Sârsăilă nu slăbea din întrebări, gândea D-Sa acuși că îl am în cleștele mele. Ion speriat îi respunde „Dacă mă faci bine bogat, ți-l dau și sufletul meu, căci nu mai știu cum să trăiesc cu sărăcia.” — „Bine-i! să facem contract! Eu te ascult 10 ani, mai departe ai Tu se mă ascuți” zise Sârsăilă. „E gata, hai să dăm mâna” respunde Ion. Un ropoit de palme și Ion Năcăjitul — își câștigase meșteșugul de a se înavuți. „Să te duci unde vei auzi de ceva beteșug, și se te îmbii ca vrăjitor,” îi zise Sârsăilă la despărtire. Nu sosise Ion Năcăjitul bine cu săniuța cu lemnele în sat, când aude ca cel mai mare bogătan e bolnav, babe meștere, vrăjitori, șolomonari, ba nici cetitul popii nu-i ajuta. E zbrăhuit, ca cei îndrăciți. Ion Năcăjitul începe a da cu seama, ca contrahentul lui lucra. Lațește vestea prin sat, că el are mește-

șug și ca l'ar scoate pe brânzos, însa pentru plata mai buna. Și omul beteag ce nu încearca, hai sa vie și Ioan Năcăjitul sa-și probeze meșteșugul, o pareche de boi nu e lumea, daca ajuta. Ion Năcăjitul descânta, freaca bolnavul cu apa descântata și par'ca iar fi luat cu mâna beteșugul, ca prin minune sa vindecat. Măine întra Sârsăila în notarul satului, — nu ajuta numai Ion Năcăjitul — poimâne domnul jurat îl chiama sa-i descante; vestea meșteșugului lui Ion Năcăjitul luase aripi! Și Sârsăila îl slujea bine, tot în oamenii cei mai bogăți se bagase; Ion tot strângea la bani, la bogatii, de nu mai avea pareche pe șapte ape. Sârsăila freaca miniștrii la rând, pâna ajunge la împarat. — Ion la toți ajuta. — Împaratul îl face grof, sa fie mai extra ca lumea, caci avere avea pentru patru boeri. — Dar vremea tace și trece. Cei 10 ani fara o zi s'au împlinit, când iata cum se plimba Ion prin maieriștea sa, vine Sârsăila.

„Prietine, eu te-am slujit cu credință, mâini întri în slujbă, după cum ne avem învoiala, Eu te aștept aici.”

„Prietine eu merg să-mi fau rămas bun dela copii și femeie. și până zăbovesc pe acasă, ca să-

Ocuparea Sighetului.

În ziua de 4 Ian. 1919, st. v. trupele române (Reg. român Nr. 14.) având ordin de a ocupa leagănul Moldovenismului — Maramureșul — au întâmpinat rezistență din partea trupelor Ucraniene conduse de Lt. Vorobeș, care ocupase Sighetul și împrejurimile cu 24 oare înainte de sosirea trupelor române, cu pretenția de a ocupa definitiv Sighetul ca fiind centrul Maramureșului, unde locuiesc Ruteni în majoritate.

Prima luptă a avut loc la satul Vad, unde Ucraniienii fiind bătuți s-au făcut 40 prizonieri cu arme cu tot; iar restul au rupt-o de fugă înapoi.

A doua luptă a avut loc la intrarea în Sighet unde după lupte de stradă Ucraniienii au fost iarăși învinși făcându-se 130 prizonieri.

A treia și decisiva luptă cu adevărat crâncenă a avut loc lângă stațiunea Cămara, unde Românii au avut ca pierderi: 2 răniți și pe eroul Sergent Iosif Gabor, care a căzut mort.

Aci Ucraniienii au fost definitiv înfrânți lăsând în mâna Românilor (Căpt. Luca C.) 240 prizonieri, 12 ofițeri, 30 morți, 50 răniți și bogat material de rezboiu.

În aceste lupte s-au distins oficerii Batalionului II. din Reg. 14, în fruntea cărora stau L.-Col. Gheorghiu comandant al întregului detașament, Maior Popovici C., care a condus acțiunea de front și *iscusitul erou Căpitan Luca Constantin*, care a condus trupele de manevră.

A. C.

„Ție de urât iacă îți prezint pe soacra, care îmi conduce măieriştea” — respunse Ion Năcăjitul. — Îl prezentă pe Sârsăilă drăguței de soacră, și liniștit o ia strună spre sat. — Drăguța de soacră mi-l ia pe Sârsăilă la gură, mi-i coasă și descoasa, ca iasta-i șa, ceialalta-i bă, una-i haba, alta-i neagra, ca o rășnița mi-l macină, încat domialui dracul nu se știa scoate din tarățe. Pe când sosăra Ion Năcăjitul — Sârsăila eră carunt, și frânt de obo-seala.

„Știi-ce creștine! Ție mai rau ca cu soacra aceasta nici în lad nu-ți poate fi. Abzic de contract, și ramâi cu ea, Năcăjitule te conpatimesc” ! Îi strânse mâna lui Ioan, și o lua Sârsăila prin pustie grabit. Câte-odata e buna și soacra la casa. De atunci Ion Năcăjitul de n'o fi murit, l'o ajuns în avuție și pe Darie — împarat. A fost odata, ca de n'ar fi fost, nu s'ar povesti.

Dr. Vasile Filipciuc.

Imnul unirei.

Cu privilegiul marei adunări naționali din Alba-Iulia.

Neam român din patru unghiuri, fruntea ți-o ridică sus,
Căci din somnul cel de moarte înviat-ai ca Isus!
Lanțul sclavului de veacuri azi îl scuturi la pământ,
Iar dușmanii tăi ca pieava umblă-acum bătuți de vant.
Cei-ce-au vrut ca să-ți răpească legea ta și graiul tău
Au ajuns de-ocara lumii sub blăstămul cel mai rău.

Neam român, ridică-ți glasul, căci și cerul și pământul
Vreau acuma să te-asculte, să-ți audă azi cuântul.
În cetatea cea străbună, ridicată de Traian,
Azi se' nalță-a doua-oară falnic vulturul roman
Și cu ochii lui cei ageri scintecă văzduhul mare
Neamului roman să-i pună și mai largi hotare.

Neam român, îndreaptă-ți ochii, spre cetatea'n care-oeată
A intrat Mihală Viteazul cu viteaza lui armată.
Nu vedeți voi pe ruina zidurilor învechite
Umbra lui, care vestește vremurile implinite
De-a lua în sfăpânire pe vecia vecilor
Ce dușmanii îi răpire tâlhărește, prin omor ?

Neam român, tu și urechia ți-o apleacă și ascultă,
Căci povestea ta e lungă și durerea ta e multă.
Mut ai fost tu până astăzi și de-ai vrea ca să mai taci
Ar vorbi în lumea largă pietrele pe cari-le caçı.
Schingiurile lui Horia cum pot rămânea uitate ?
Horia, care 'ntiui strigase; „Împărate, fă dreptate !”

Neam român, până acuma toata ți-au fost înzadar :
Și revolta cu puterea, ca și ruga la altar,
Căci dușmanii te 'mpărțiră — se te poată stăpâni.
Astăzi însă într' un cuget și 'ntr'un simț ne vom uni
Și vom spune 'n lumea mare că suntem aceeași fii
Noi Români din patru unghiuri și din patru 'mpărății.
1. XII. 1918.

Ion Băilă.

Dare de samă

despre sumele încassate pe seama „Consiliului Național Român” din contribuiri benevole.

Alexandru C. Anderco, mare proprietar	K	100,000 [—]
Joan Dan notar, Rozalia	„	1,500 [—]
George Dan Sighet	„	500 [—]
Anonim	„	500 [—]
Dr. Joan Rednic medic, Sighet	„	250 [—]
Joan Béres farmacist, Sighet	„	250 [—]
Petru Bârlea protopop, Berbești	„	50 [—]
Nicolau Dorog paroch, Sighet	„	50 [—]
George Németh învățător, Sighet	„	50 [—]
Demetriu Kiss cassar, Sighet	„	40 [—]
Dr. Simion Bota cand. de adv. Sighet	„	30 [—]
Artur Dan maior, Băscăiel	„	20 [—]
Mihail Șerban învățător, Săpânța	„	10 [—]

103,300[—]

ȘTIRI

DIN MARAMURAS

Boboteaza, ăst an în orașul Sighet a fost serbătorită ca niciodată. — Compania de onoare, de sub comanda dlui căpitan Luca și salvele de tun dela marginea Tisei, ne au umplut inimile de bucurie. — A fost sărbătoarea sărbătorilor.

În Borșa s'a înființat prima casină populară din Maramurăș. Cu puțin după aceea și Dragomireștenii au deschis casina lor. — Auzim că și în alte sate s'au făcut începuturile. — Bine și frumos !

D. Dr. Vasile Filipciuc, încredințatul nostru pe lângă consiliul dirigent din Sibiu în zilele acestea sosește acasă. Ne aduce știri cu privire la organizarea noastră din viitor.

Asociațiunea din Maramurăș, în 12 l. c. a decis reorganizarea ei. — Va înființa o casină, o librărie și o tipografie în Sighet și va sprijini și pe sate întrepinderi de aceasta natură.

Din Rona-de-jos ne vine vestea că dlui învățător din celea 5 cară de fân arse i-sa restituit unul prin 4 inși. E de urmat !

DIN LUMEA MARE.

Conferința de pace prealabilă își ia începutul în zilele acestea — la Paris.

În valea Someșului trupele române au intrat în orașele Jibău și Zălau, după o ciocnire, care a avut jertfe mai multe vieți.

Cârma ungurească dela Budapesta zi de zi e în criză. — Nu știu oamenii ce să facă, de ce să se prindă.

Cehii au cuprins Ungvarul și din acest oraș înaintează și mai departe.

După cum scrie ziarul „Matin“ România în baza principiilor de naționalitate va primi Basarabia, Bucovina, Ardealul, părțile române din Ungaria. Greutăți vor fi numai la împărțirea Banatului.

POSTA REDACTIEI.

Rectificare. În Nr. 3—918. al organului nostru a aparut avizul despre „Sfatul“ profesesc. Din greșala culegătorilor s'a omis publicarea numelui părintelui Simeon Bálya, care a fost ales prin adunarea de constituire de vicepreședinte. Rectificăm cu plăcere.

Banca „Maramurășana“ cumpără obligațiuni de războiu de 50 și 100 Cor. a imprumutului VII. Suma ce o folosește spre scopul acesta e mărginită, cari vreu să vânză, să se grăbească.

Editor și Proprietar : C. N. R. din Maramurăș.
Redactori responsabili: Dr. Vasile Kindriș și Dr. Titu Doros.